

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 14 juni 2012*

”Tullkodex för gemenskapen — Artikel 236.2 — Återbetalning av tull som inte lagligen skulle ha betalats — Frist — Förordning (EG) nr 2398/97 — Slutgiltig antidumpningstull på import av sänglinne av bomull med ursprung i Egypten, Indien och Pakistan — Förordning (EG) nr 1515/2001 — Återbetalning av antidumpningstullar som betalats i enlighet med en förordning som senare förklarats vara ogiltig — Begreppet ’force majeure’ — Datum då skyldighet att återbetala importtullar inträder”

I mål C-533/10,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av tribunal d’instance de Roubaix (Frankrike) genom beslut av den 8 november 2010, som inkom till domstolen den 17 november 2010, i målet

Compagnie internationale pour la vente à distance (CIVAD) SA

mot

Receveur des douanes de Roubaix,

Directeur régional des douanes et droits indirects de Lille,

Administration des douanes,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Lenaerts samt domarna J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis (referent) och D. Šváby,

generaladvokat: P. Cruz Villalón,

justitiesekreterare: handläggaren R. Şereş,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 6 oktober 2011,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Compagnie internationale pour la vente à distance (CIVAD) SA, genom F. Citron och B. Servais, avocats,

* Rättegångsspråk: franska.

- Frankrikes regering, genom G. de Bergues, B. Cabouat, J.-S. Pilczer och C. Candat, samtliga i egenskap av ombud,
 - Tjeckiens regering, genom M. Smolek och J. Vlácil, båda i egenskap av ombud,
 - Europeiska kommissionen, genom L. Bouyon och H. van Vliet, båda i egenskap av ombud,
- och efter att den 8 december 2011 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,
följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 236.2 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2700/2000 av den 16 november 2000 (EGT L 311, s. 17) (nedan kallad tullkodexen).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan, å ena sidan, Compagnie internationale pour la vente à distance (CIVAD) SA (nedan kallat CIVAD) och, å andra sidan, receveur des douanes de Roubaix, directeur régional des douanes et droits indirects de Lille och administration des douanes. Målet rör en ansökan om återbetalning av de antidumpningstullar som CIVAD felaktigt erlagt för import av sänglinne av bomull med ursprung i Pakistan.

Tillämpliga bestämmelser

- 3 Artikel 236 i tullkodexen har följande lydelse:

”1. Import- eller exporttullar skall återbetalas i den utsträckning som det fastställs att tullbeloppet då tullen betalades inte var det som lagligen skulle betalas eller att beloppet har bokförts i strid med artikel 220.2.

Import- eller exporttullar skall efterges i den utsträckning som det fastställs att tullbeloppet då tullen bokfördes inte var det som lagligen skulle betalas eller att beloppet har bokförts i strid med artikel 220.2.

Ingen återbetalning eller eftergift skall beviljas när de omständigheter som medförde betalning eller bokföring av ett belopp som inte var det som lagligen skulle betalas är en följd av en medveten handling av den person det gäller.

2. Import- eller exporttullar skall återbetalas eller efterges på ansökan som inges till vederbörande tullkontor inom en tid av tre år från den dag då gäldenären underrättades om tullbeloppet.

Denna tid skall förlängas om den person det gäller framlägger bevis på att han var förhindrad att inge sin ansökan inom nämnda tid på grund av oförutsebara omständigheter eller force majeure.

Om tullmyndigheterna inom denna tid själva upptäcker att någon av de situationer som beskrivs i punkt 1 första och andra stycket föreligger, skall de på eget initiativ återbetala eller efterge tullbeloppet.”

- 4 I artikel 243.1 i tullkodexen föreskrivs att ”[v]rje person skall ha rätt att överklaga beslut som fattats av tullmyndigheterna i fråga om tillämpningen av tullagstiftningen och som berör denne direkt och personligen”.

- 5 Rådets förordning (EG) nr 2398/97 av den 28 november 1997 (EGT L 332, s. 1, och rättelse i EGT L 107, 1998, s. 16) införde en slutgiltig antidumpningstull på import av sänglinne av bomull med ursprung i Egypten, Indien och Pakistan.
- 6 I artikel 1.1 i rådets förordning (EG) nr 1515/2001 av den 23 juli 2001 om de åtgärder som gemenskapen får vidta till följd av rapporter som antagits av Världshandelsorganisationens tvistelösningorgan när det gäller antidumpningsåtgärder eller antisubventionsåtgärder (EGT L 201, s. 10) anges dessa åtgärder enligt följande:
- ”1. När tvistelösningorganet antar en rapport om en åtgärd som gemenskapen vidtagit enligt rådets förordning (EG) nr 384/96 [av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1)] eller [rådets] förordning (EG) nr 2026/97 [av den 6 oktober 1997 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 288, s. 1)] eller denna förordning (nedan kallad ifrågasatt åtgärd), får rådet med enkel majoritet på förslag av kommissionen och efter samråd med den rådgivande kommitté som inrättats enligt artikel 15 i rådets förordning (EG) nr 384/96 respektive artikel 25 i förordning (EG) nr 2026/97 (nedan kallad rådgivande kommittén) vidta en eller flera av följande åtgärder beroende på vad den anser vara lämpligt:
- a) Upphäva eller ändra den ifrågasatta åtgärden eller;
- b) Vidta alla särskilda åtgärder som bedöms vara lämpliga i sammanhanget.”
- 7 Artikel 3 i nämnda förordning har följande lydelse:
- ”Åtgärder som antas enligt denna förordning skall tillämpas från och med den dag de träder i kraft och får inte utgöra någon grund för återbetalning av de tullar som tagits ut före den dagen, om inget annat anges.”
- 8 Med beaktande av rekommendationerna i tvistelösningorganets rapporter den 30 oktober 2000 och den 1 mars 2001 angående antidumpningstullar på import från Indien (nedan kallade tvistelösningorganets rapporter), beslutade rådet, genom artikel 2 i förordning (EG) nr 160/2002 av den 28 januari 2002 om ändring av förordning nr 2398/97 (EGT L 26, s. 1), att förklara antidumpningsförfarandet rörande import av sänglinne av bomull med ursprung i Pakistan avslutat.
- 9 I punkt 1 i domslutet i dom av den 27 september 2007 i mål C-351/04, Ikea Wholesale (REG 2007, s. I-7723), förklarade domstolen att artikel 1 i förordning nr 2398/97 är ogiltig i den mån rådet, vid fastställelsen av dumpningsmarginalen för den produkt som undersökningen avsåg, tillämpade metoden med ”nollställning” av de negativa dumpningsmarginalerna för var och en av de aktuella produkttyperna. I punkt 2 i domslutet fastställde domstolen även att en importör, som den som var aktuell i målet vid den nationella domstolen och som vid en nationell domstol hade överklagat besluten att antidumpningstullar ska uttas av denne med tillämpning av förordning nr 2398/97, vilken i förevarande dom förklarats ogiltig, i princip har rätt att åberopa denna ogiltighet i målet vid den nationella domstolen, som grund för återbetalning av dessa tullar i enlighet med artikel 236.1 i tullkodexen.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 10 CIVAD, som har sitt säte i Frankrike och vars verksamhetsföremål utgörs av försäljning av varor via postorder, saluför sänglinne av bomull med ursprung i Pakistan.
- 11 CIVAD ansökte hos administration des douanes (franska tullmyndigheten), genom skrivelser av den 26 juli respektive den 28 oktober 2002, om återbetalning av den antidumpningstull som bolaget hade betalat enligt de importdeklarationer som enligt förordning nr 2398/97 getts in för perioderna mellan den 15 december 1997 och den 25 januari 1999, mellan den 1 februari och den 23 juli 1999 samt mellan den 29 juli 1999 och den 25 januari 2002.

- 12 Genom skrivelse av den 17 mars 2008 biföll administration des douanes CIVAD:s ansökan beträffande de importdeklarationer som getts in mellan den 29 juli 1999 och den 25 januari 2002. Däremot avslogs ansökan vad avsåg de importdeklarationer som getts in under de två andra ovannämnda perioderna. Som skäl för sitt avslagsbeslut angav administration des douanes att ansökan getts in efter utgången av den treårsfrist som föreskrivs i artikel 236.2 första stycket i tullkodexen.
- 13 Den 24 april 2008 begärde CIVAD att administration des douanes skulle ompröva sitt beslut. CIVAD uppgav därvid att det inte hade varit möjligt för bolaget att ge in återbetalningsansökningar före publiceringen i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av förordning nr 160/2002, med förklaring om att antidumpningsförfarandet rörande import från Pakistan var avslutat. Administration des douanes vidhöll vid omprövning den 14 augusti 2008 sitt tidigare beslut.
- 14 Med tillämpning av artikel 243 i tullkodexen överklagade CIVAD den 2 juli 2009 beslutet till tribunal d'instance de Roubaix. Motparter i målet var receveur des douanes de Roubaix, directeur régional des douanes et droits indirects de Lille och administration des douanes.
- 15 Tribunal d'instance de Roubaix ansåg att det var nödvändigt att tolka artikel 236.2 i tullkodexen för att rätten skulle kunna avgöra målet, och mot denna bakgrund beslutade tribunal d'instance de Roubaix att vilandeförklara målet och att ställa följande tolkningsfrågor till EU-domstolen:
- ”1) Kan den omständigheten att en gemenskapsförordning, mot vilken en näringsidkare varken faktiskt eller rättsligt kan väcka enskild talan om ogiltigförklaring, är rättsstridig anses utgöra ett fall av force majeure som innebär att näringsidkaren har rätt att överskrida den frist som föreskrivs i artikel 236.2 i tullkodexen?
- 2) För det fall den första frågan besvaras nekande, ska bestämmelserna i artikel 236 sista stycket i tullkodexen tolkas så, att tullmyndigheterna – när det har fastställts att antidumpningstullen är rättsstridig till följd av ett ifrågasättande från en av WTO:s medlemsstater – på eget initiativ ska återbetala denna tull
- a) från tidpunkten för det första meddelandet från den berörda stat som bestrider antidumpningsförordningens giltighet,
- b) från tidpunkten för offentliggörandet av den rapport som sammanställts av den särskilda arbetsgrupp varigenom fastställs att antidumpningsförordningen är rättsstridig, eller
- c) från tidpunkten för offentliggörandet av den rapport som WTO:s överprövningsorgan sammanställt och som medfört att Europeiska gemenskapen fastställde att antidumpningsförordningen är rättsstridig?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

- 16 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 236.2 i tullkodexen ska tolkas så, att den omständigheten att en förordning är rättsstridig utgör ett fall av force majeure, vilket innebär att den treårsfrist då importören kan ansöka om återbetalning av importtullar som erlagts enligt förordningen kan förlängas.
- 17 Enligt artikel 236.2 första stycket i tullkodexen ska importtullar återbetalas på ansökan som inges till vederbörande tullkontor inom en tid av tre år från den dag då gäldenären underrättades om tullbeloppet.
- 18 I målet är det utrett att CIVAD – beträffande de tullar som betalats mellan den 1 februari och den 23 juli 1999 samt mellan den 15 december 1997 och den 25 januari 1999 – gav in ansökningar om återbetalning efter utgången av nämnda treårsfrist.

- 19 I punkt 1 i domslutet i domen i det ovannämnda målet Ikea Wholesale, förklarade domstolen att artikel 1 i förordning nr 2398/97 är ogiltig i den mån rådet, vid fastställelsen av dumpningsmarginalen för den produkt som undersökningen avsåg, tillämpade metoden med "nollställning" av de negativa dumpningsmarginalerna för var och en av de aktuella produkttyperna.
- 20 I punkt 67 i domen i det ovannämnda målet Ikea Wholesale prövade domstolen även rättsföljderna av att en bestämmelse förklarats vara ogiltig. Domstolen slog därvid fast att när det gäller de antidumpningstullar som betalats enligt förordning nr 2398/97 och som inte lagligen skulle ha betalats i den mening som avses i artikel 236.1 i tullkodexen, så borde de nationella tullmyndigheterna i princip återbetala dessa antidumpningstullar i enlighet med nämnda bestämmelse, om villkoren för återbetalning, däribland det villkor som anges i punkt 2 i nämnda artikel, är uppfyllda (se även dom av den 18 mars 2010 i mål C-419/08 P, Trubowest Handel och Makarov mot rådet och kommissionen, REU 2010, s. I-2259, punkt 25).
- 21 Det ovan anförda ger vid handen att en ekonomisk aktör – efter det att domstolen förklarat att en antidumpningsförordning är ogiltig – i princip inte längre kan framställa krav på återbetalning av antidumpningstullar som betalats enligt denna förordning och beträffande vilka treårsfristen i artikel 236.2 i tullkodexen har löpt ut. Artikel 236.2 i tullkodexen föreskriver nämligen att tullar som inte lagligen skulle ha betalats återbetalas inom en treårsfrist.
- 22 Domstolen har bekräftat att det är förenligt med unionsrätten att det i nationella processregler fastställs rimliga tidsfrister för en ekonomisk aktör att, vid äventyr av preskription, ansöka om återbetalning av en tull som tagits ut i strid med unionsrätten. Sådana tidsfrister kan nämligen inte medföra att det i praktiken blir omöjligt eller orimligt svårt att utöva de rättigheter som följer av unionsrätten. I detta avseende har domstolen redan slagit fast att en preskriptionstid på tre år är rimlig (se dom av den 17 november 1998 i mål C-228/96, Aprile, REG 1998, s. I-7141, punkt 19, av den 24 mars 2009 i mål C-445/06, Danske Slagterier, REG 2009, s. I-2119, punkt 32, och av den 15 april 2010 i mål C-542/08, Barth, REU 2010, s. I-3189, punkt 28).
- 23 Denna rättspraxis är även tillämplig då unionslagstiftaren undantagsvis beslutar att, såsom beträffande det nationella målet, harmonisera de processuella regler som gäller för ansökningar om återbetalning av tullar som inte borde ha betalats. En rimlig preskriptionsfrist – oavsett om den föreskrivs i nationell rätt eller i unionsrätten – tillvaratar nämligen rättssäkerhetshänsyn till skydd för både den enskilde och den berörda myndigheten, och en sådan frist hindrar inte den enskilde att utöva de rättigheter som följer av unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom i de ovannämnda målen Aprile, punkt 19, Danske Slagterier, punkt 32, och Barth, punkt 28).
- 24 När det gäller frågan huruvida den omständigheten att förordning nr 2398/97 är rättsstridig kan anses utgöra ett fall av force majeure, erinrar domstolen om följande. Enligt artikel 236 i tullkodexen ska erlagda import- eller exporttullar återbetalas endast om vissa villkor är uppfyllda och i specifikt angivna fall. En sådan återbetalning utgör således ett undantag från den normala import- och exportordningen. Följaktligen ska de bestämmelser som föreskriver en sådan återbetalning tolkas restriktivt (dom av den 13 mars 2003 i mål C-156/00, Nederländerna mot kommissionen, REG 2003, s. I-2527, punkt 91, och av den 17 februari 2011 i mål C-78/10, Berel m.fl., REU 2011, s. I-717, punkt 62).
- 25 Begreppet force majeure i den mening som avses i artikel 236.2 andra stycket i tullkodexen ska således tolkas restriktivt.
- 26 Det följer av fast rättspraxis att begreppet force majeure inte har samma innebörd inom unionsrättens olika tillämpningsområden och att begreppets betydelse därför ska bestämmas mot bakgrund av det rättsliga sammanhang i vilket det är meningen att det skall få verkningar (dom av den 18 december 2007 i mål C-314/06, Société Pipeline Méditerranée et Rhône, REG 2007, s. I-12273, punkt 25 och där angiven rättspraxis).

- 27 När det gäller tullagstiftningen ska force majeure-begreppet i princip anses åsyfta onormala och oförutsebara omständigheter, som den som åberopar det inte kan kontrollera och vars följder, trots iakttagandet av all vederbörlig omsorg, inte hade kunnat undvikas (dom av den 8 juli 2010 i mål C-334/08, kommissionen mot Italien, REU 2010, s. I-6865, punkt 46 och där angiven rättspraxis).
- 28 Av detta följer, såsom domstolen redan har fastslagit, att force majeure-begreppet omfattar en objektiv del avseende omständigheter som är onormala och inte har samband med den berörde aktören och en subjektiv del avseende den berördes förpliktelse att skydda sig mot onormala händelser genom att vidta lämpliga åtgärder utan överdrivna uppoffringar (domen i det ovannämnda målet Société Pipeline Méditerranée et Rhône, punkt 24 och där angiven rättspraxis).
- 29 I ett fall som det som är föremål för prövning i det nationella målet, finner domstolen att varken den objektiva eller den subjektiva delen är uppfylld.
- 30 Vad för det första gäller den objektiva delen, anser domstolen att den omständigheten att en antidumpningsförordning (såsom förordning nr 2398/97) är rättsstridig inte kan anses utgöra en onormal omständighet. Unionen är en rättsunion, och unionens institutioner, organ och byråer kontrolleras så att deras rättsakter står i överensstämmelse med bland annat EU-fördraget och EUF-fördraget. Såsom generaladvokaten påpekat i punkt 56 i sitt förslag till avgörande, ligger det i unionsrättens natur att vissa av de bestämmelser som ingår i unionen kan förklaras ogiltiga.
- 31 Vad sedan gäller den subjektiva delen, hade CIVAD kunnat ge in en ansökan om återbetalning redan i samband med den första betalningen av antidumpningstullarna enligt förordning nr 2398/97, bland annat i syfte att bestrida förordningens giltighet.
- 32 Genom fördragen har ett fullständigt system med talemöjligheter och förfaranden upprättats, som är avsett att göra det möjligt för domstolen att pröva lagenligheten av de rättsakter som antas av unionens institutioner, organ och byråer (se dom av den 29 juni 2010 i mål C-550/09, E och F, REU 2010, s. I-6213, punkt 44 och där angiven rättspraxis).
- 33 När en ekonomisk aktör – som anser sig har lidit skada av tillämpningen av en antidumpningsförordning, som aktören anser vara rättsstridig – enligt artikel 236.2 i tullkodexen har ansökt om återbetalning av de tullar som erlagts och då ett avslagsbeslut meddelats beträffande denna ansökan, kan den ekonomiska aktören överklaga avslagsbeslutet till behörig nationell domstol och därvid göra gällande att den aktuella förordningen är rättsstridig. Nämda domstol får, eller till och med ska, under de villkor som anges i artikel 267 FEUF, hänskjuta en fråga till EU-domstolen rörande den aktuella förordningens giltighet (domen i det ovannämnda målet Trubowest Handel och Makarov mot rådet och kommissionen, punkt 24).
- 34 CIVAD hade möjlighet att bestrida giltigheten av förordning nr 2398/97 innan den i artikel 236.2 första stycket i tullkodexen föreskrivna treårsfristen löpte ut, genom att ge in en ansökan om återbetalning enligt första stycket i artikel 236.2. Den omständigheten att EU-domstolen i sin dom i det ovannämnda målet Ikea Wholesale senare förklarade att nämnda förordning är ogiltig kan därmed inte anses vara ett fall av force majeure som hindrat CIVAD från att ansöka om återbetalning inom fristen.
- 35 Mot denna bakgrund ska den första frågan besvaras enligt följande. Artikel 236.2 andra stycket i tullkodexen ska tolkas så, att den omständigheten att en förordning är rättsstridig inte utgör något fall av force majeure i den mening som avses i denna bestämmelse, vilket skulle innebära att den treårsfrist då importören kan ansöka om återbetalning av importtullar som erlagts enligt förordningen kan förlängas.

Den andra frågan

- 36 Den hänskjutande domstolen har ställt sin andra fråga för att få klarhet i huruvida artikel 236.2 tredje stycket i tullkodexen ska tolkas så, att de nationella myndigheterna på eget initiativ ska återbetala antidumpningstullar som tagits ut med tillämpning av en förordning som tvistelösningsorganet senare

förklarat inte stå i överensstämmelse med avtalet om tillämpning av artikel VI i Allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (WTO-GATT 1994) (EGT L 336, 1994, s. 103; svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 105) (nedan kallat antidumpningsavtalet), vilket återfinns i bilaga 1 A till avtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen (WTO), undertecknat i Marrakech den 15 april 1994 och godkänt genom rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om ingående, på Europeiska gemenskapens vägnar – vad beträffar frågor som omfattas av dess behörighet – av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986–1994) (EGT L 336, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 3).

- 37 Enligt artikel 236.2 tredje stycket i tullkodexen ska tullmyndigheterna på eget initiativ återbetala eller efterge import- eller exporttullar om tullmyndigheterna, inom en tid av tre år från den dag då gäldenären underrättades om tullbeloppet, själva upptäcker att tullbeloppet inte var det som lagligen skulle betalas i den mening som avses i artikel 236.1.
- 38 Att tvistelösningsorganet förklarat att en antidumpningsförordning inte står i överensstämmelse med antidumpningsavtalet kan inte anses utgöra en omständighet som föranleder återbetalning av importtullar enligt artikel 236.1 och 236.2 i tullkodexen.
- 39 De rättsakter som antas av unionens institutioner, organ och byråer presumeras nämligen vara giltiga, vilket innebär att de har rättsverkan så länge de inte har återkallats eller förklarats vara ogiltiga inom ramen för en talan om ogiltigförklaring eller till följd av en begäran om förhandsavgörande eller invändning om rättsstridighet (dom av den 5 oktober 2004 i mål C-475/01, kommissionen mot Grekland, REG 2004, s. I-8923, punkt 18, och av den 12 februari 2008 i mål C-199/06, CELF och Ministre de la Culture et de la Communication, REG 2008, s. I-469, punkt 60).
- 40 EU-domstolen har emellertid exklusiv behörighet att förklara en unionsrättsakt, såsom en antidumpningsförordning, ogiltig, och denna exklusiva behörighet har till syfte att upprätthålla rättssäkerheten genom att säkerställa unionsrättens enhetliga tillämpning (se dom av den 22 juni 2010 i de förenade målen C-188/10 och C-189/10, Melki och Abdeli, REU 2010, s. I-5667, punkt 54 och där angiven rättspraxis). Att tvistelösningsorganet har förklarat att en antidumpningsförordning inte står i överensstämmelse med antidumpningsavtalet påverkar således inte presumptionen om att en sådan förordning är giltig.
- 41 Så länge som de behöriga unionsinstitutionerna inte ändrat, upphävt eller ogiltigförklarat förordning nr 2398/97 så fortsätter förordningen – till och med efter tvistelösningsorganets förklaring enligt ovan – att ha tvingande verkan i alla sina delar och vara direkt tillämplig i samtliga medlemsstater.
- 42 Enligt artiklarna 1 och 3 i förordning nr 1515/2001 får rådet – när tvistelösningsorganet antar en rapport om en åtgärd som unionen vidtagit på antidumpnings- eller antisubventionsområdet – beroende på vad det anser vara lämpligt upphäva eller ändra den ifrågasatta åtgärden eller vidta alla andra särskilda åtgärder som bedöms vara lämpliga i sammanhanget. Eventuella åtgärder som antas av rådet ska tillämpas från och med den dag de träder i kraft och får inte utgöra någon grund för återbetalning av de tullar som tagits ut före den dagen, om inget annat anges.
- 43 Fram till den 27 september 2007 (det vill säga den dag då EU-domstolen meddelade sin dom i det ovannämnda målet Ikea Wholesale) hade EU-domstolen inte förklarat att förordning nr 2398/97 var ogiltig, och inte heller hade nämnda förordning upphävts eller ändrats genom förordning nr 160/2002, och detta oberoende av tvistelösningsorganets bedömning av förenligheten mellan förordning nr 2398/97 och antidumpningsavtalet. Därmed förelåg det en presumtion för att nämnda förordning var giltig. Detta innebär att de nationella tullmyndigheterna före detta datum inte kunde anse att de tullar som ålagts enligt bestämmelserna i förordningen inte lagligen skulle betalas i den mening som avses i artikel 236.1 i tullkodexen. Mot denna bakgrund kunde de nationella tullmyndigheterna inte heller före nämnda datum, med stöd av artikel 236.2 tredje stycket i tullkodexen, på eget initiativ ombesörja återbetalning av de antidumpningstullar som erlagts enligt förordning nr 2398/97.

- 44 Mot denna bakgrund ska den andra frågan besvaras enligt följande. Artikel 236.2 tredje stycket i tullkodexen ska tolkas så, att de nationella tullmyndigheterna inte på eget initiativ får återbetala antidumpningstullar som tagits ut med tillämpning av en unionsförordning, med stöd av tvistelösningensorganets förklaring att nämnda förordning inte står i överensstämmelse med antidumpningsavtalet.

Rättegångskostnader

- 45 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

- 1) Artikel 236.2 andra stycket i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2700/2000 av den 16 november 2000, ska tolkas så, att den omständigheten att en förordning är rättsstridig inte utgör något fall av force majeure i den mening som avses i denna bestämmelse, vilket skulle innebära att den treårsfrist då importören kan ansöka om återbetalning av importtullar som erlagts enligt förordningen kan förlängas.
- 2) Artikel 236.2 tredje stycket i förordning (EEG) nr 2913/92, i dess lydelse enligt förordning (EG) nr 2700/2000, ska tolkas så, att de nationella tullmyndigheterna inte på eget initiativ får återbetala antidumpningstullar som tagits ut med tillämpning av en unionsförordning, med stöd av tvistelösningensorganets förklaring att nämnda förordning inte står i överensstämmelse med avtalet om tillämpning av artikel VI i Allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (WTO-GATT 1994), vilket återfinns i bilaga 1 A till avtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen (WTO), undertecknat i Marrakech den 15 april 1994 och godkänt genom rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om ingående, på Europeiska gemenskapens vägnar – vad beträffar frågor som omfattas av dess behörighet – av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986–1994).

Underskrifter